

Magnificul condor din Anzi

Papi citea o carte așezat comod la biroul său. Nepoței lui, Ioana și Ștefan, fiecare cu câte o carte în mână erau pe canapea. Biblioteca bunicului era plină de cărți care mai de care mai interesante. Citindu-le, nepoței aflau o mulțime de lucruri noi. Ioana tocmai găsisese o carte despre păsările lumii, cu ilustrații foarte frumoase. Întorcând o pagină, a găsit o pană adevărată, pusă acolo ca un semn de carte.

După ce am mâncat, Acarapi și Capac m-au surprins. Au scos fiecare câte un nai făcut din trestii și au început să cânte. Cântau grozav împreună și îmi părea bine că, deși erau atât de diferiți, erau prieteni la cataramă. Cântecele lor erau minunate!

Apoi Capac s-a apropiat și mi-a prezentat un bătrân venerabil. Era înțeleptul satului, împovărat de ani. Însă privirea îi era încă ageră și Capac mi-a spus că el este păstrătorul poveștilor de demult. L-a rugat pe bătrân să ne povestească cea mai frumoasă legendă incașă. Când bătrânul s-a învoit, pe dată s-a făcut liniște și întreaga suflare s-a adunat în jur să asculte povestea.

Am fost convins că l-am văzut zâmbind pe Acarapi cel veșnic încruntat. Era un pariu pe care era sigur că-l va câștiga. Ne-a privit pe amândoi și a strâns mâna întinsă a lui Capac. Eu eram martor și aveam să stabilesc la sfârșit cine a câștigat pariul. Așa că ne-am pregătit de drum, iar vestea că plecăm în căutarea orașului secret s-a răspândit ca fulgerul. Înainte de a pleca, bătrânul cel înțelept a venit la noi.

– Mai există o legendă care spune că cei doi frați au mers împreună până ce Tupac a găsit locul în care a construit Machu Pichu. În dimineața acelei zile, Pachacuti a văzut

Aproape ne terminasem de băut ceaiurile când prima rază de lumină a străpuns cerul spre răsărit. În doar câteva clipe bolta s-a învăpăiat în falduri sângerii care destrămau întunericul. Era un răsărit superb! Anunțat atât de minunat, soarele își făcu apariția de după crestele munților, ca un rege. Razele sale proaspete și calde ne-au mângâiat fețele. Acarapi mi-a făcut semn să privesc la valea de sub noi. Pe măsură ce soarele se înălța pe cer, părea că întunericul fuge din calea sa. Asistam la o goană în care lumina fugărea întunecimea, cucerind cu repeziciune stâncă după stâncă. Atât de repede înainta soarele pe bolta cerului, încât doar într-o clipă, locuri complet întunecate erau inundate de lumină.

